

Arrest

nr. 78 202 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 22 juni 2011. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2011. Bij arrest nr. 70.320 van 25 november 2011 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing. Op 16 december 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 27 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Overwegende dat betrokkene op 22.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 24.08.2011 een beslissing “wei gering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen omdat er geen

geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 21.09.2011 tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), de RVV op 25.11.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 16.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene twee documenten, m.n. een kopie van een aanhoudingsmandaat en een oproepingsbrief van de rechtbank, aanbrengt om zijn asielmotieven te staven; aan kopieën geen authenticiteitswaarde kan worden verleend aangezien dergelijke documenten eenvoudig door middel van knip -en plakwerk kunnen worden gefabriceerd; deze documenten bovendien niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 51/ 8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort “Vreemdelingenwet” iuo. Machtsoverschrijding. De bestreden beslissing is strijdig met art. 51/ 8 van de Vreemdelingenwet aangezien zij reeds een standpunt ten gronde neemt nopens de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken, di. een bevoegdheid die uitsluitend aan de Commissaris-Generaal behoort. Het Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). ‘Het artikel voorziet niet in de bevoegdheid om voor de Staatssecretaris om de bewijswaarde van de nieuwe gegevens inhoudelijk te toetsen; de bevoegdheid van de Staatssecretaris is beperkt tot de vraag of de bijgebrachte stukken en/of gegevens wel als ‘nieuwe gegevens’ kunnen worden beschouwd en of zij zich na de laatste fase van de vorige asielprocedure hebben voorgedaan; Waar de Staatssecretaris zich uitspreekt over de authenticiteit en bewijswaarde van de nieuwe stukken overschrijdt zij m.a.w. de haar toegewezen bevoegdheid. Het behoort aan de Commissaris-Generaal om de bewijswaarde en de authenticiteit van de nieuwe stukken te toetsen, desgevallend met technische bijstand van een deskundige terzake. Het behoort niet aan de Staatssecretaris om het onderzoek van de asielaanvraag uit te voeren; haar bevoegdheid is beperkt tot een formeel toezicht of er door de asielaanvrager nieuwe gegevens worden meegedeeld en of deze niet eerder konden worden bijgebracht. De Staatssecretaris beschikt niet over de wettelijke bevoegdheid om een onderzoek ten gronde te voeren van de asielaanvraag van verzoeker en de bijgebrachte stukken, hoe nobel haar doelstelling hierbij ook moge zijn (verminderen werkdruk CGVS?). Ondergeschikt: schending van de materiële motiveringsverplichting (Wet 29 juli 1991) indien de Raad van oordeel zou zijn dat de Staatssecretaris wel over de wettelijke bevoegdheid beschikt om de nieuw bijgebrachte stukken inhoudelijk te beoordelen, quod non, dient minstens vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De bestreden beslissing stelt in essentie dat met de nieuw bijgebrachte stukken (kopie van aanhoudingsmandaat en van de rechtbank) geen rekening kan worden gehouden, aangezien aan kopieën geen authenticiteitswaarde kan worden verleend aangezien dergelijke documenten eenvoudig door middel van knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Deze stereotype motivering is uiteraard niet afdoende, aangezien de stelling (nl. dat kopieën het resultaat kunnen zijn van knip- en plakwerk) op geen enkele manier wordt betrokken op de door verzoeker bijgebrachte stukken. M.a.w. de Staatssecretaris poneert een stelling, maar concretiseert deze geenszins op de door verzoeker bijgebrachte documenten. De door verzoeker bijgebrachte documenten vertonen geen enkel spoor van knip- en plakwerk, minstens wordt dit door de Staatssecretaris niet aangetoond. Verzoeker heeft overigens thans ook de originele ontvangen, welke hij, ingevolge de korte tijdsspanne waarbinnen de bijlage 13quater hem werd betekend, helaas niet heeft kunnen neerleggen; deze originele stukken konden/kunnen duidelijk aantonen aan dat er geen sprake is van knip- of plakwerk er zullen vermoedelijk het voorwerp uitmaken van een derde asielaanvraag waartoe hij helaas gedwongen wordt.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op drie motieven:

1. De bewijsstukken hebben geen betrekking op feiten die naar aanleiding van de vorige asielprocedure werden ingeroepen;

2. Aan kopieën wordt geen authenticiteitswaarde toegekend;
3. De stukken worden niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen.

Overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moeten de nieuwe gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker het motief dat de stukken betrekking hebben op elementen die hij aanvoerde naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, niet betwist. Omtrent deze “nieuwe” feiten werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Voorts wordt opgemerkt dat het niet is omdat een stuk nieuw is of verkregen na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bevat. Naar luid van deze bepaling dienen de nieuwe gegevens betrekking te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te de weigeringsmotieven van deze aanvraag te staven en/of weerleggen, zijn geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de bewijswaarde van de nieuwe stukken wordt opgemerkt dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip –en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In casu is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan.

Het feit dat verzoeker thans de originelen neerlegt wijzigt niets aan de vaststelling dat deze niet voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC